

Trilogia 2: No desfakis ma il·lusió

“Al cap de 7 anys de festeig”

«Amb la llum del teu mirar... », cantusseja la futura núvia mentre ell es trenca les banyes amb un altre Sudoku. És ella qui pren la paraula:

—Vols saber què és el que més m'agrada de tu, amor meu?

—Que he omplert la teva vida?

—Això també, però hi ha d'altres coses...

Ell s'escura la gola.

—M'agraden tant les teves paraules com els teus silencis —declara ella solemnement.

Ell continua callat. En son rostre hom pot veure la llum de l'agraïment.

“Al cap de 7 anys i 1 dia de festeig”

És la vetlla del casament i el pobre encara no ha aconseguit fer-ho. Sap del cert que ella ja fa dies que ho ha fet. Ja no li queden ungles per rosegar i, si es pren un altre cafè, no aclucarà l'ull en tota la nit. Se sent aclaparat per tanta responsabilitat. No se'n sortirà. “M'agraden tant les teves paraules”, va dir-li ella. Si continua així, s'haurà de conformar amb els seus silencis. Hauria volgut escriure-li “que és un doll de poesia”, però això ja està escrit. Sort que el seu confessor l'entén, ell sap què ha significat que ella l'estimi malgrat la incapacitat d'expressar verbalment el seu amor, malgrat ser l'hereu malcriat d'una immensa fortuna.

“Al cap de 7 anys i 2 dies de festeig”

Els convidats omplen cada pam dels cinquanta bancs guarnits amb rams de *gypsophiles*. El pianista toca els primers acords i la soprano s'hi afegeix, «amb la llum del teu mirar... » Tothom s'alça i es gira cap a la portalada en pressentir que la núvia és a punt d'entrar. Ell, impacient als peus de l'altar major, escolta emocionat la seva cançó mentre espera que ella recorri la quarantena de passes que els separen.

A mesura que la cerimònia avança, el posat seriós del mossèn s'accentua. Els nuvis, però, només tenen ulls l'un per l'altre, i aviat es troben

fent els vots. «Presoner en tot moment de la teva veu tan clara... Roser la meva Roser, vulgues fer-me companyia», declara ell. «Doncs ja em tens presonera un dia i un altre dia, i jo m'hi trobo tan bé», continua ella. Un petó discret segella el setè sagrament alhora que el sacerdot alça la mirada al cel. Sobretot, «la bondat de la Roser», sospira. El pobre home pot certificar que tots plegats han assistit a la seva millor actuació. El nuvi viurà «tan content» i la il·lusió que la núvia va confessar-li «serà complida».